

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Vita Petri Canisii De Societate Iesv

Rader, Matthäus

Monachii, 1614

VIII. Collegium Friburgense inchoat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70957)

nem suadebat, sibi quiescendum putavit. Concionatus est, donec tandem atatis gravitate oppressus, non tam quieuit, quam laboribus omnino exhaustus, laborum reliquiis, id est, morborum tolerantia patienter est exercitatus, ut adeo sciret Collegium Friburgense sui institutorem per omnia fuisse probatum, ut omnes DEO lucri faceret.
Hæc Veronius

COLLEGIVM FRIBVR- GENSE INCHOAT.

CAPVT VIII.

VIx Canisius Friburgum ingressus erat, cum mox in assignatam sibi D. Nicolai primariam Cathedram progressus, *nunquam enim virtus est otiosa*, sex ipsos annos Senatuum populumque Friburgensem ad cælestis vitæ spem, morum disciplinam, & religionem constanti animo profitendam instituit. Tum deinde morbo correptus, qui mentem illi propè eripuit, à dicendo absti-

M 3 nuit.

nuit. Veronius valetudinis causam in senectam ætatem, vitæ seuerioris disciplinam, ieiunationes & curas ex obstrepentium quorundam Sociis maleuolentia natas confert. Sed post triennium receptis viribus ad institutum rediit, populumque erudire pro concione perseuerauit. Ciues vt viri innocentiam, morû suauitatem, eruditionis excellentiã, cum pari modestia & prudentia coniunctã p̄spexêre, de tota Societate ex vno velut indice existimarunt, & magnopere Sociorû operã sibi presentẽ exoptarunt, impetraruntq; . Designata post in domiciliũ sede percomoda, & ab opificũ strepitu remota, in loco vrbis editissimo fundamenta Collegij Canisius ipse applaudẽte ciue feliciter iecit, quæ paullatim ad iustam altitudinem (quamuis sæpe opus aduersariis Societatis interpellantibus surrexere; demumq; anno MD. C. XVI. in perfectum Collegiũ Sociis

LIB. SECVNDVS, CAP. VIII. 183

Sociis immigrantibus, Canisius frequēti populo primam in sacello tumultuariē ad Musei aditū excitato concionem habuit; quæ simul illi vltima fuit, anno, ante quam de statione vitę decederet, dūtaxat vno. Lēma concionis erat institutæ Societatis ratio, viuendi mod⁹, finisq; , studia docēdæ iuuentutis, erudiēdi pro cōcione populi, eiusdēq; per confessionē expiādi, subleuādi in valetudine, firmādi in morte, solādi in egrimoniis, reducēdi ab hæreseos erroribus in viā, aliaq; hoc genus plura. Fecit postea gradū ad Magistratus, quo consilio ad excitandam tam nobilem, amplā & sumptuosam molē edificiij fuerint impulsi; promissi demum conatus nostri ad vniuersā Reipub. & singulorum salutē procurandā. Secundum rem diuinam (in qua præter ordinē Ecclesiasticū, Vicariū & Prepositum; Duumviri, aliiq; viri principes ciuitatis interfuerunt) itum ad

M 4 reli-

religiosam mensam, exceptique iidem pro copia inopiæ nostræ liberaliter, quodque defuit in epuli splendore, supplerunt tres oratores, qui aures pascere conuiuorum grata beneficiorum in nos commemoratione, aliisque rebus exponendis, quæ ad rem præsentem faciebant, conati sunt. Certè gratum id fuisse officium auditoribus declarauit prætorum alter, quando copiosè respondit ipse, promissa etiam ampliore cura tuendæ & ornandæ Societatis. Quanta porro ciuitatis in Canisium pietas ac studium fuerit, vix dici credi potest. Illa in primis: nunquam ipsos voluisse se illius præsentia priuari, eo potissimum consilio, quod cum nullum in sua ciuitate viri sancti corpus haberent, hunc, quem viuentem tanta inter ipsos tam admiranda sanctitate fulgentem viderent, permittere nollent alia in ciuitate, aut apud alios depositi sui monumentum.

numentum relinquere, vt post eius mortem, quot essent in ciuitate homines, tot haberent illustres sanctitatis primum spectatores, postremò etiam testes oculatos. Quid dicam quanto illum studio dicentem audierint? imo & videre desiderarint? Quamprimum cognitum est Canisium in concionẽ proditurum, quamuis senem & viribus, & voce, & lateribus defectum, ingentes omnium ordinum concursus fiebant, non ad eum audiendum tantum (quamuis extremis annis perægrè, præsertim à paulo remotioribus vox debilior acciperetur) sed ad cælestem illam faciem senio & religione venerabilem contemplandam, tota Germania iam olim & notã & spectatam, cuius solo aspectu mira quadam dulcedine delectari, sed nunquam fatiari poterant.

M 5 EXTRE-